

C-374/22. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2022. június 8.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Conseil d'État (Belgium)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2022. május 18.

Fellebbező:

XXX

Ellenérdekű fél:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(ÁLLAMTANÁCS, KÖZIGAZGATÁSI KOLLÉGIUM, BELGIUM)**

XI. TANÁCS

ÍTÉLET

253.779. sz., 2022. május 18.

[omissis]

A következő ügyben:

XXX,

[omissis]

kontra

**Commissaire général
aux réfugiés et aux apatrides (a
menekültekkel és hontalanokkal
foglalkozó általános biztos).**

I. A fellebbezés tárgya

„1. 2020. május 25-én benyújtott fellebbezésével XXX a Conseil du contentieux des étrangers (külföldiekkel kapcsolatos jogi ügyekben eljáró bíróság, Belgium; a továbbiakban: CCE) 2020. április 17-i 235.262. sz. ítéletének hatályon kívül helyezését kéri.

II. [omissis]

[omissis] [eljárás]

III. Az ügy vizsgálata szempontjából lényeges tények

A fellebbező kijelenti, hogy guineai állampolgár. 2007. november 7-én érkezett Belgiumba.

A fellebbező először nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amelyet elutasítottak.

Ezt követően két másik nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amelyeket az ellenérdekű fél vizsgálat nélkül elutasított.

2019. január 29-én a fellebbező benyújtotta a nemzetközi védelem iránti negyedik kérelmét. Ennek alátámasztása érdekében többek között arra hivatkozott, hogy két gyermek apja, akik Belgiumban születtek és őket az anyjukhoz hasonlóan menekültként ismerték el.

2019. október 2-án az ellenérdekű fél úgy határozott, hogy ez a negyedik kérelem elfogadhatatlan.

A fellebbező 2019. október 15-én keresetet nyújtott be a 2019. október 2-i határozattal szemben.

2020. április 17-én a [CCE] a megtámadott ítélettel elutasította a keresetet.

IV. Az első jogalap

A fellebbező első jogalapként „a loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (a külföldiek beutazásáról, tartózkodásáról, letelepedéséről és kiutasításáról szóló, 1980. december 15-i törvény [a továbbiakban: 1980. december 15-i törvény vagy idegenrendészeti törvény]) 39/65. és 48/3. cikkének, és a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló [2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi] irányelv

[(HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.)] 23. cikkének, valamint az [EUMSZ] [omissis] 288. cikknek a megsértésére hivatkozik”.

IV.1. [omissis][az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések szempontjából nem releváns].

IV.2. Második rész

A. A felek állításai

A fellebbező előadja, hogy „[...] a 2011/95 irányelv [23. cikkének (2) bekezdése] eredménykötelmet fogalmaz meg a tagállamok számára arra vonatkozóan, hogy a nemzeti jogukat oly módon alakítsák, hogy a [nemzetközi védelemben részesülő] személy családtagjai élhessenek a 24–35. cikkben [felsorolt] előnyökkel”, és hogy „[...] a [2011/95] irányelv 23. cikkét mindeközben nem ültették át [...] a belga jogba, többek között a menekültként elismert kiskorú szüleire (mint például a fellebbezőre) vonatkozóan”, és hogy „az 1980. december 15-i törvény 10. cikke [omissis] a nemzetközi védelemben részesülő személy egyes családtagjainak megadja [omissis] a családegyesítéshez való jogot, feltéve, hogy betartják a törvényben rögzített feltételeket [...]”, hogy „egyrészt a családtagnak a 2011/95 irányelv 23. cikke értelmében vett fogalma tágabb, mint a családtagoknak az 1980. december 15-i törvény 10. cikke szerinti fogalma”, hogy „például az 1980. december 15-i törvény 10. cikke (1) bekezdésének 7° pontja elismeri a menekültként elismert külföldi apa családegyesítéshez való jogát, amennyiben e külföldi kísérelő nélküli kiskorú”, hogy „abban az esetben, ha a gyermeknek van kísérelője, mint a kérelmező lányának is, az apa nem jogosult a családegyesítésre”, hogy „másrészt az 1980. december 15-i törvény 10. és 12a. cikke úgy határozza meg a családegyesítés (elfogadhatósági és érdemi) feltételeit, hogy a menekült családi élethez való joga nem automatikus”, hogy „a fentiekből az következik, hogy az 1980. december 15-i törvény 10. cikke nem ülteti át teljeskörűen a 2011/95 irányelv 23. cikkét”, hogy „az 1980. december 15-i törvény 9a. cikke sem ülteti azt át”, hogy „e cikk a tartózkodás engedélyezésére (és nem annak megengedésére) vonatkozik, illetve annak elfogadhatósági és érdemi feltételeire, amelyek nem teszik lehetővé a családtag számára, hogy az említett előnyökből részesüljön”, hogy [omissis] „a [2011/95] irányelv 23. cikkének nem teljeskörű átültetése is elegendő alapot teremt a nemzetközi védelmi jogállás megadásához való joghoz”, hogy „[...] a nemzeti jogot a [2011/95] irányelv [23. cikkének (2) bekezdésével] összhangban kell értelmezni, hogy az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően hatékonyan érvényesülhessen”, hogy „[...] a [2011/95] irányelv 23. cikkének célkitűzése a menekült családi egységének fenntartása”, hogy „ezt a célkitűzést már az irányelv [omissis] [(16) és (18)] preambulumbekzdése is megfogalmazza [...]”, hogy „a belga jogalkotó konkrétan a 2011/95 irányelv 23. cikkének átültetésekor nem hozott létre önálló jogállást annak érdekében, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjai érvényesíthessék a 2011/95 irányelv 24-35. cikke szerinti előnyöket”, hogy „ebben az

összefüggésben a nemzeti bíróságnak a nemzetközi védelemre vonatkozó közös jogi keretet, azaz a törvény 48/3. cikkét a 2011/95 irányelv 23. cikkének fényében kell értelmeznie, hogy biztosítsa e rendelkezés hatékony érvényesülését”, hogy „a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjai[nak] e jogállás biztosítása az egyetlen alkalmas módszer [omissis] a családi egység fenntartására, valamint [arra], hogy a 24–35. cikkekben foglalt előnyöket a családtagok igénybe vehessék”, hogy „[omissis] a menekült- illetve nemzetközi védelmi jogálláshoz fűződő ezen előnyöket a »nemzetközi védelem tartalma« cím alatt foglalják össze”, hogy „például az irányelv 24. cikke kötelezi a tagállamokat, hogy »közvetlenül a nemzetközi védelem megadását követően« tartózkodási engedélyt állítsanak ki”, hogy „a 25. cikk előírja, hogy a tagállamok [...] a menekült jogállásuként elismert személyek részére, a saját területükön kívülre történő utazás céljából a genfi egyezmény mellékletében meghatározott formájú úti okmányokat állítsanak ki, kivéve, amennyiben ennek kényszerítő nemzetbiztonsági vagy közrendi okok ellentmondanak”, hogy „ez utóbbi előny kizárólag a nemzetközi védelemben részesülő személyeket illeti meg”, hogy „[...] [omissis] a megtámadott ítélet[, amely szerint] »az a körülmény, hogy a [2011/95] irányelv 23. cikkét hiányosan ültették át – még amennyiben bizonyítást is nyerne –, nem jelent elegendő alapot ahhoz, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjai jogot formálhassanak e védelmi jogállásra«, [omissis] sérti [omissis] a 2011/95 irányelv 23. cikkének, valamint az [EUMSZ] 288. cikknek a hatékony érvényesülését”, [omissis], hogy „az irányelv 23. cikkének teljeskörű átültetése hiányában az 1980. december 15-i törvény 48/3. cikkét a Szerződés 288. cikkének tiszteletben tartása érdekében az irányelv 23. cikkével összhangban kell értelmezni”, hogy „a nemzeti jogszabályok oly módon történő kiigazítása hiányában, hogy a menekült családtagjai élhessenek a 23. cikkben [felsorolt] előnyökkel, az igazságügyi hatóságoknak az irányelvben előírt eredmény eléréséhez minden szükséges intézkedést meg kell tenniük”, hogy „ezen eredmény – azaz a menekült gyermek családja egységének fenntartása – elérésének egyetlen eszköze, ha az apjának származékos nemzetközi védelmet biztosítanak azáltal, hogy elérhetővé tesznek számára egyes előnyöket, mint például az úti okmány megszerzésének lehetőségét”, [omissis]. [ismétlések, illetve nem releváns megállapítások]

Válaszában az ellenérdekű fél előadja, hogy „[omissis] [a fellebbező] nem fejtette ki, hogy a CCE az Európai Unió Bíróságát követve miért ne állapíthatta volna meg joggal, hogy a [2011/95] irányelv 23. cikke nem a nemzetközi védelmi jogállás megadására, hanem kizárólag az irányelv 24–35. cikkében említett előnyök igénybevételére vonatkozik”, hogy „noha a fellebbező azt állítja, hogy a 23. cikk hiányos átültetése elegendő a nemzetközi védelmi jogállás megadására való jogosultság megteremtéséhez, nem terjeszt elő semmilyen releváns érvet annak bizonyítására, hogy e rendelkezés célja az, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személyek családtagjainak a nemzetközi védelmi jogállást megadja, és nem csupán az, hogy a [2011/95] irányelv 24–35. cikkében foglalt előnyöket biztosítsa számukra”, hogy „ezen irányelv 3. cikke lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy egy „kedvezőbb elbírálás” [révén] a nemzetközi védelmi jogállást kiterjesszék a családtagokra is”, hogy „ez a lehetőség nem elegendő ahhoz, hogy

olyan jogot keletkeztessen, amelyre hivatkozni lehetne, amennyiben az adott állam nem élt ezzel a [lehetőséggel]”, hogy „Belgium nem fogadott el kedvezőbb szabályokat” [omissis], hogy „amennyiben a fellebbező úgy véli, hogy a [2011/95] irányelv 23. cikkét nem ültették át érvényesen a belga jogba, úgy az e kérdéssel kapcsolatos érveit hatástalan a CCE elé terjeszteni, amely semmilyen esetben nem rendelkezik hatáskörrel az említett irányelv 24–35. cikkében említett kedvezmények megadásának vagy meg nem adásának, illetve annak megítélésére, hogy a 23. cikk átültetése megjelelő volt-e vagy sem”, hogy „az uniós elsőbbségének elvére és az értelmezési elvekre alapított érvek nem ruházzák fel hatáskörrel a CC-t, ha azzal nem rendelkezik”, hogy „jogszerű, hogy a CCE határozhatott arról, hogy a gyermekek mindenek felett álló érdekének és a fellebbező családi élethez való joga tiszteletben tartásának figyelembe vétele semmiképp nem teszi lehetővé, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagja számára elismerjék az ugyanezen jogálláshoz való jogot [...]”.

Válaszul a fellebbező azt állítja, hogy „az ellenérdekű fél az irányelv 23. cikkének olyan megközelítését támogatja, amely megfosztja e rendelkezést tényleges érvényesülésétől és hatékonyságától”, hogy „nem az irányelv 23. cikkének közvetlen hatályáról van szó (és ily módon a belga jogba át nem ültetett európai rendelkezésekből származó közvetlen előnyökről), hanem a nemzeti jognak az irányelv 23. cikkének megfelelő, a hatékony érvényesülését biztosító értelmezéséről”, hogy „az, hogy a kérelmezőt intézményi és jogalkalmazói kapcsolattartók sokaságához irányítja a [2011/95] irányelv 24–35. cikkében foglalt jogok egyenként történő érvényesítése érdekében, amely jogokat az európai jogalkotó »a nemzetközi védelem tartalmaként« határoz meg, megfosztja a 2011/95 irányelv 23. cikkét a hatékony érvényesülésétől, és semmiképpen nem szolgálja az irányelv célját (többek között a menekült családja egységének fenntartását és a gyermek mindenek felett álló érdekének figyelembevételét)”, hogy „[az irányelv] 23. cikkének hiányos átültetése azt eredményezi, hogy a kiskorú menekült bizonytalan helyzetbe kerül, ha a szülője nem részesül olyan jogállásban, amely biztosítja számára az irányelv 24–35. cikkében [felsorolt] előnyöket (beleértve a tartózkodási engedélyhez való jogot, de a munkavállaláshoz, az oktatáshoz, az egészségügyi ellátáshoz, lakhatáshoz, stb. való hozzáférést is)”, hogy „az 1980. december 15-i törvény 39.2. cikke a CCE hatáskörét illetően úgy rendelkezik, hogy a CCE megváltoztathatja a megtámadott határozatot”, hogy „így tehát teljes mértékben hatáskörrel rendelkezik arra, hogy elismerje a kérelmezett menekült jogállást”, hogy „egyébként a CCE a Bíróság szerint köteles a nemzeti jogot »úgy értelmezni, hogy a szóban forgó irányelv eredményének eléréséhez a lehető legteljesebb mértékig figyelembe veszik annak szövegét és célját, és következésképpen kötelesek megfelelni az EUMSZ 288. cikk harmadik bekezdésének«”, hogy „a Bíróság [omissis] [kifejtette], hogy »a nemzeti jog [uniós joggal] összhangban álló értelmezésének [a] követelménye ugyanis az EUM- Szerződés rendszeréből következik, mivel lehetővé teszi a nemzeti bíróságoknak, hogy [...] a hatáskörük keretében biztosítsák az uniós jog teljes érvényesülését«”, hogy „a származékos menekült jogállás megadása egyébiránt teljes mértékben összeegyeztethető az uniós joggal (2018. október 4-i Ahmedbekova ítélet, C-652/16, EU:C:2018:801)”, hogy „a

fellebbező kifogásolja, hogy a gyermekek mindenek felett álló érdekét és a kiskorú menkült jogállásának ténylegességét ismételten csak marginálisan vizsgálta (az ellenérdekű fél és a CCE is) és eze érdekét nem vették elsődlegesen figyelembe”, hogy „a fellebbező [...] ragaszkodik ahhoz, hogy az általa előzetes döntéshozatalra javasolt kérdések relevánsak”, hogy azok „valójában különböznek az Ahmedbekova ítéletet megalapozó kérdésektől”. [ismétlések, illetve nem releváns megállapítások]

A feleket a tárgyaláson megkérdezték arról, hogy a [2011/95] irányelv 23. cikke alkalmazható-e a fellebbező helyzetére, mivel ugyanezen irányelv 2. cikk[ének] [j] pontjából] az következik, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjaira [omissis] [az említett] irányelv akkor terjed ki, „amennyiben a családi kötelék már a származási országban is fennállt”, és a fellebbező előadásából az tűnik ki, hogy a családját nem a származási országában, hanem Belgiumban alapította, mivel a gyermekei itt születtek.

A fellebbező lényegében arra hivatkozott, hogy a családját nem a származási országában alapította, és így az nem tartozik a [2011/95] irányelv szigorú értelemben vett tárgyi hatálya alá, ugyanakkor azzal érvelt, hogy a gyermekeit ő tartja el, és hogy gyermekei mindenek felett álló érdeke megköveteli, hogy nemzetközi védelemben részesülhessen, hogy a [2011/95] irányelv (18), (19) és (38) preambulumbekzdésével összhangban a családtagoknak [az irányelv] értelmében vett fogalmát ki kell szélesíteni a gyermekek mindenek felett álló érdekének és eltartotti helyzetének figyelembevétele érdekében. [omissis].

Az ellenérdekű fél lényegében azt adta elő, hogy a [2011/95] irányelv 2. cikkének j) pontja és 23. cikkének együttes olvasata kizárja a [nem a] származási országban alapított család tagjait a 23. cikk hatálya alól, hogy a (18), (19) és (38) preambulumbekzdés sem változtat ezen a következtetésen, és hogy még a családtag fogalmának tágabb értelmezése is azt feltételezi, hogy a család [már] a származási országban létezett, és hogy a jelen esetben nem áll fenn ez a helyzet, hogy bár a (18), (19) és (38) preambulumbekzdés előírja a gyermek mindenek felett álló érdekének figyelembevételét, ez csupán iránymutatásként szolgál a tagállamok számára az irányelv értelmezése során, de nem lehet ellentétes a 2. cikk j) pontjának egyértelmű szövegével, és nem igazolhatja a 23. cikk alkalmazását sem.

B. Értékelés

[omissis] [nem releváns]

A [2011/95] irányelv 23. cikke előírja:

- „(1) A tagállamok biztosítják a család egységének fenntarthatóságát.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy azon családtagjai, akik személyükben nem jogosultak ilyen védelemre, a nemzeti eljárásokkal összhangban igényelhessék a 24–35. cikkben említett

ellátásokat, amennyiben mindez összeegyeztethető a családtag személyes jogállásával. [...]

[omissis]” [nem releváns].

A nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjait a fent említett irányelv 2. cikkének j) pontja határozza meg, amely szerint:

„»családtag«: a nemzetközi védelemben részesülő személy alábbi olyan családtagjai, akik a nemzetközi védelem iránti kérelemmel összefüggésben a kérdéses tagállamban tartózkodnak, amennyiben a családi kötelék már a származási országban is fennállt:

- [omissis] [nem releváns]
- amennyiben a nemzetközi védelemben részesülő személy kiskorú és nem házas, az apja, az anyja vagy az érte jogszabály vagy az érintett tagállam gyakorlata alapján felelős egyéb felnőtt”.

A 24–35. cikkben említett előnyök egyike, amelynek megadásáról a 23. cikk [(2) bekezdése] rendelkezik, a [2011/95] irányelv 24. cikkében foglalt tartózkodási engedély. Az ellenérdekű fél nem vitatja, hogy a belga jog a [2011/95] irányelv átültetésével nem biztosít tartózkodási jogot a fellebbező számára ebben a helyzetben. A fellebbező két kiskorú gyermek apja, akik Belgiumban születtek, és ott menekültként elismerték őket. A családot [tehát] Belgiumban alapították, és nem a származási országban.

Az [1980. december 15-i törvény] 10. cikke (1) bekezdésének 7° pontja tartózkodási jogot biztosít „48/3. cikk értelmében menekültként elismert vagy kiegészítő védelemben részesülő külföldi személy apja és anyja, aki azért érkezik, hogy e személlyel éljen, amennyiben utóbbi a tizennyolcadik életévét még nem töltötte be és a törvény szerint őt felügyelő nagykorú külföldi kísérő nélkül lépett be a Királyságba, valamint a felügyeletét utóbb ilyen személy ténylegesen nem vette át, vagy őt a Királyságba történt beutazása óta egyedül hagyták.” E rendelkezés nem alkalmazandó a fellebbezőre, mivel kiskorú gyermekei nem őt felügyelő nagykorú külföldi kísérő nélkül léptek be Belgiumba.

A Conseil d’État-nak (államtanács, Belgium) kételyei vannak a tekintetben, hogy alkalmazható-e a [2011/95] irányelv 23. cikke a fellebbező helyzetére, mivel ugyanezen irányelv 2. cikkének j) pontja kimondja, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjai annyiban tartoznak a 2011/95 irányelv hatálya alá, „amennyiben a családi kötelék már a származási országban is fennállt”. [omissis] [ismétlések]

Ezért előzetes döntéshozatal iránti kérelmet kell előterjeszteni az Európai Unió Bíróságához a [2011/95] irányelv 23. cikkének a fellebbező helyzetére való alkalmazhatóságával kapcsolatban. Elsőként [a rendelkező részben ismertetett] [első két] kérdést kell feltenni.

– [OMISSIS][az első két kérdés szövege].

Amennyiben az Európai Unió Bírósága e kérdésekre azt a választ adná, hogy a [2011/95] irányelv 23. cikke alkalmazandó a fellebbező helyzetére, a fellebbező lényegében arra hivatkozik, hogy e rendelkezés – mivel nem ültették át érvényesen a belga jogba – közvetlen hatállyal rendelkezik, így az alapján Belgium köteles neki a nemzetközi védelmet megadni. A fellebbező ugyanakkor megerősíti, hogy a nemzeti jogot az uniós joggal összhangban kell alkalmazni, és ahhoz, hogy a [2011/95] irányelv át nem ültetett 23. cikke hatékonyan érvényesülhessen, az 1980. december 15-i törvénynek a menekült jogállás megadására vonatkozó 48.3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy lehetővé tegye számára a nemzetközi védelem megadását.

A Conseil d'État (államtanács) – amíg az Európai Unió Bírósága nem határozott a jelen ítéletben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről – úgy véli, hogy a [2011/95] irányelv 23. cikke nem írja elő a nemzetközi védelemben részesülő személy ezen irányelv hatálya alá tartozó családtagjai számára a nemzetközi védelem megadását. Ez a rendelkezés álláspontja szerint csak a 24–35. cikkben említett előnyök azon családtagok részére történő megadásáról rendelkezik, akik személyükben nem jogosultak a nemzetközi védelemre. Egyébként az 1980. december 15-i törvény 48.3. cikke nem biztosít lehetőséget arra, hogy a felpereshez hasonló, olyan személyek nemzetközi védelemben részesülhessenek, akik személyükben nem teljesítik az abban való részesüléshez szükséges feltételeket. Az 1980. december 15-i törvény 48.3. cikkének a fellebbező által hivatkozott értelmezése, amely szerint e rendelkezés alapján megadható lenne számára a nemzetközi védelem, tehát *contra legem* értelmezés.

Az Európai Unió Bíróságának a jelen ítéletben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre vonatkozó ítéletére várva, a Conseil d'État (államtanács) számára úgy tűnik, hogy amennyiben a [2011/95] irányelv 23. cikke a fellebbezőre alkalmazandó, és átültetés hiányában közvetlen hatályú lenne, úgy a fellebbező jogot formálhatna a 23. cikk által elviekben biztosított, azaz a 24–35. cikkben felsorolt előnyökre, és különösen a 24. cikkben foglalt tartózkodási engedélyre, amely lehetővé tenné számára, hogy jogszerűen élhessen Belgiumban a családjával. Ezzel szemben a [2011/95] irányelv 23. cikkének közvetlen hatálya nem keletkeztethet a fellebbező részére olyan jogosultságot, amelyről e cikk nem rendelkezik, azaz nem vonhatja maga után a nemzetközi védelem megadását, mivel maga a fellebbező, személyében nem felel meg az annak megszerzéséhez szükséges feltételeknek.

Mivel a Conseil d'État (államtanács) a végső fokon eljáró bíróság, a fellebbező kérésének megfelelően köteles kérdést intézni az Európai Unió Bíróságához a [2011/95] irányelv 23. cikkének esetleges közvetlen hatályáról és az abból eredő következményekről.

Fel kell tenni tehát [a rendelkező részben ismertetett] [harmadik és negyedik] kérdést.

- [omissis][a harmadik és negyedik kérdés szövege].

Ez a [rendekező részben szereplő ötödik] kérdés

- [omissis][az ötödik kérdés szövege]

V. *Második jogalap*

A. A felek előadásai

A fellebbező második [jogalként] „az 1980. december 15-i törvény [omissis] 39.65. és 48.3. cikkének, valamint az 57.1. cikke (4) bekezdésének; a 2011/95 irányelv [omissis] 20. és 23. cikkének, az Emberi Jogok Európai Egyezménye [a továbbiakban: EJEE] 8. cikkének, az Európai Unió Alapjogi Chartája [a továbbiakban: Charta] 7. és 24. cikkének, valamint a gyermek jogairól szóló [omissis] nemzetközi egyezmény 3. cikkének” megsértésére hivatkozik [omissis].

A fellebbező arra hivatkozik, hogy „a gyermek mindenek felett álló érdekének a gyermek jogairól szóló nemzetközi egyezmény 3. cikkével bevezetett fogalmát a 2011/95 irányelv [20. cikkének (5) bekezdése] és a [Charta] 24. cikke [omissis] is átvette”, hogy „a fellebbezőnek a Belgiumban menekültként elismert lányával fennálló családi életéről is szó van, amelyet az [EJEE] 8. cikke és a Charta 7. [cikke] is véd”, hogy „a CCE mindegyik válasz tekintetében úgy ítéli meg, hogy nem látja be, hogy »a gyermekek mindenek felett álló érdekének figyelembe vétele [mennyiben] elegendő ahhoz, hogy jogot biztosítson a nemzetközi védelemben részesülő személy felmenője számára ugyanezen jogállásra«” hogy „sem az ellenérdekű fél, sem a [CCE] nem kezeli elsődleges szempontként a fellebbező lányának mindenek felett álló érdekét”, [hogy] „a tagállam javára egy másodlagos uniós jogszabály által előírt pusztán lehetőség a [Chartában] foglalt alapvető jogok tiszteletben tartásának biztosítása érdekében az ugyanezen tagállamot terhelő valódi kötelezettséggé alakulhat [omissis]” [omissis], hogy „[...] még ha a 2011/95 irányelv 23. cikke nem is írja elő formális kötelezettséggé, hogy a menekültként elismert személy szülőjének ugyanúgy nemzetközi védelmi jogállást kell biztosítani, ez a kötelezettség a 2001/95 irányelv 20. és 23. cikkének a Charta 7., 18. és 24. cikkével, az Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. [cikkével] és a gyermek jogairól szóló nemzetközi egyezmény 3. [cikkével] történő együttes értelmezéséből ered”, hogy „a belga jog jelenlegi állása szerint, amely nem teszi lehetővé, hogy a fellebbező a lányára tekintettel élhessen a család egyesítés lehetőségével, a [CCE-nek] [omissis] az adott ügy valamennyi fennálló és releváns körülményét kiegyensúlyozott és észszerű módon kell értékelnie, az összes érintett érdeket, és különösen az érintett gyermek mindenek felett álló érdekét figyelembe véve”, hogy „[omissis] a gyermek mindenek felett álló érdekének figyelembevétele elegendő lehet ahhoz, hogy a nemzetközi védelemben részesülő kiskorú családtagja ugyanolyan jogállást kapjon, mint a kiskorú kedvezményezett”, hogy „a gyermek mindenek felett álló érdeke valóban olyan értelmezési szabály, amelynek iránytűként kell szolgálnia a

CCE számára az irányelv 23. cikkének alkalmazása során” [omissis] [ismétlések illetve nem releváns megállapítások]

– [omissis][a hatodik kérdés szövege].

Válaszában az ellenérdekű fél azzal érvel, hogy [omissis] [ismétlések] [„]a 23. cikkből eredő egyetlen kötelezettség a [2011/95] irányelv 24–35. cikkében foglalt előnyök biztosítása, nem pedig a nemzetközi védelmi jogállás megadása a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjai számára”, hogy „[...]g nem követelhető meg, hogy a CCE az irányelv 23. cikke alapján megadja a nemzetközi védelmi jogállást, mivel azt e rendelkezés nem biztosítja”, hogy „[...] a CCE joggal állapíthatta meg, hogy aza körülmény, hogy a [2011/95] irányelv 23. cikkének átültetése hiányos - feltéve, hogy bizonyítást nyer – nem elegendő ahhoz, hogy jogot biztosítson a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjai számára a nemzetközi védelmi jogállás megszerzéséhez”, hogy „[...] a Bíróság már határozott a [2011/95] irányelv 23. cikkének hatályáról, és az a körülmény, hogy e cikket nem megfelelően ültették át a belga jogba, semmiképpen sem eredményezheti a nemzetközi védelmi jogállás megadását a fellebbező fél számára”, [omissis]. [ismétlések illetve nem releváns megállapítások]

Erre válaszul a fellebbező előadja [omissis] hogy „[omissis] a gyermek mindenek felett álló érdekét elsődleges szempontként kell kezelnie az Egyesült Nemzeteknek ugyanúgy, mint az Európai Uniónak és a [b]elga jogalkotónak; ami azt is jelenti, hogy a tagállamoknak az uniós jog végrehajtása során az adott ügy valamennyi fennálló és releváns körülményét, valamint a szóban forgó érdekeket kiegyensúlyozott és észszerű módon kell értékelniük (lásd különösen: 2019. március 26- i SM [Az algériai kafala hatálya alá helyezett gyermek] ítélet, C- 129/18, EU:C:2019:248, amelyben a Bíróság a gyermek mindenek felett álló érdekére tekintettel tágan értelmezte az egyéb családtag fogalmát; lásd még a közelmúltban hozott: 2020. július 16-i État belge [Családegyesítés – kiskorú gyermek] ítélet, C-133/19, C-136/19 és C-137/19, EU:C:2020:577); a tagállamok számára a másodlagos uniós jogban biztosított pusztán lehetőség hogy a Chartában kimondott alapjogok tiszteletben tartásának biztosítása érdekében valódi kötelezettséggé alakulhat át ugyanazon tagállam számára” [omissis]. [ismétlések]

B. Értékelés

[omissis] [nem releváns]

A fellebbező e második jogalapban lényegében azt állítja, hogy a gyermeknek a [2011/95] irányelv 20. cikkében említett mindenek felett álló érdekének és a családi élet tiszteletben tartásának figyelembevételét azt jelenti, hogy ugyanezen irányelv 23. cikke alapján nemzetközi védelmet kell biztosítani a Belgiumban menekültként elismert és ott született gyermekek apjának, még akkor is, ha maga az apa személyében nem felel meg a nemzetközi védelem megszerzéséhez szükséges feltételeknek.

Az Európai Unió Bíróságának a jelen ítéletben előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről való ítéletének meghozatalára várva, a Conseil d'État (államtanács) úgy véli, hogy [véltetően nem ez a helyzet áll fenn] [omissis]. [ismétlések]

Feltéve, hogy a [2011/95] irányelv alkalmazandó a Belgiumban menekültként elismert és ott született gyermekek apjára, a gyermeknek a [2011/95] irányelv 20. cikkében rögzített mindenek felett álló érdekének figyelembe vételét és a családi élet tiszteletben tartását biztosítani látszik az olyan tartózkodási engedély megadása, amely lehetővé teszi, hogy az apa jogszerűen élhessen Belgiumban a családjával anélkül, hogy részére nemzetközi védelmet kellene nyújtani, mivel személyében nem felel meg az e védelem megszerzéséhez szükséges feltételeknek. Amennyiben az Európai Unió Bírósága azt a választ adná, hogy a 2011/95 irányelv 23. cikke alkalmazandó a fellebbezőre, és hogy e rendelkezés átültetésének hiányában az közvetlen hatállyal rendelkezik, a fellebbező a belga államtól kérhetné a 24–35. cikkben foglalt előnyök biztosítását, beleértve a tartózkodási engedélyt, amely lehetővé tenné számára, hogy jogszerűen élhessen Belgiumban a családjával.

Mivel a Conseil d'État (államtanács) a végső fokon eljáró bíróság, a fellebbező kérésének megfelelően köteles kérdést intézni az Európai Unió Bíróságához arra vonatkozóan, hogy a gyermeknek a 2011/95 irányelv 20. cikkében említett mindenek felett álló érdekének figyelembe vétele, és a családi élet tiszteletben tartása azt vonja-e maga után, hogy az említett irányelv 23. cikke értelmében nemzetközi védelmet kell biztosítani a Belgiumban menekültként elismert és ott született gyermekek apjának, még akkor is, ha maga az apa személyében nem felel meg a nemzetközi védelem megszerzéséhez szükséges feltételeknek.

Így tehát a fellebbező kérésére előzetes döntéshozatalra elő kell terjeszteni ezt a kérdést. Ez a kérdés [a hatodik kérdés a rendelkező részben].

- [omissis][a hatodik kérdés szövege].

A FENTI INDOKOK ALAPJÁN

A CONSEIL D'ÉTAT (ÁLLAMTANÁCS) A KÖVETKEZŐKÉPPEN HATÁROZOTT:

[omissis]

Az [EUMSZ] 267. cikk [harmadik bekezdése] alapján a következő kérdéseket terjeszti elő előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bírósága elé:

- „Úgy kell-e értelmezni a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai

parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének j) pontját és 23. cikkét, hogy azok alkalmazandók a Belgiumban született és ott menekültként elismert két gyermek apjára annak ellenére, hogy a fent hivatkozott 2. cikk j) pontja pontosítja, hogy a 2011/95/EU irányelv akkor vonatkozik a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjaira »amennyiben a családi kötelék már a származási országban is fennállt«?»

- „A fellebbező által a tárgyaláson hivatkozott azon körülmény, hogy a gyermekei tőle függő eltartotti helyzete, valamint a gyermekei mindenek felett álló érdeke álláspontja szerint azt követeli meg, hogy nemzetközi védelemben részesüljön, a 2011/95/EU irányelv (18), (19) és (38) preambulumbekzdésére tekintettel azt vonja-e maga után, hogy a nemzetközi védelemben részesülő személy családtagjainak a 2011/95/EU irányelvben említett fogalmát ki kell terjeszteni a nem a származási országban alapított családra?”
- „Ha az első két kérdésre igenlő választ kell adni, akkor közvetlen hatállyal rendelkezhet-e a 2011/95/EU irányelv 23. cikke, amelyet abban a tekintetben nem ültettek át a belga jogba, hogy az a Belgiumban menekültként elismert és ott született gyermekek apja számára tartózkodási engedély vagy nemzetközi védelem megadását biztosítsa?”
- „Amennyiben igen, a 2011/95/EU irányelv 23. cikke – átültetés hiányában – a Belgiumban menekültként elismert és ott született gyermekek apját feljogosítja-e a 24–35. cikkben említett előnyök, így a tartózkodási engedély megszerzésére, amely lehetővé tenné számára, hogy jogszerűen élhessen Belgiumban a családjával, vagy a nemzetközi védelem megadására, még akkor is, ha maga az apa személyében nem felel meg a nemzetközi védelem megszerzéséhez szükséges feltételeknek?”
- „Az elismerési irányelvnek az Európai Unió Alapjogi Chartája 7., 18. és 24. cikkével, valamint az elismerési irányelv (18), (19) és (38) preambulumbekzdésével együttesen értelmezett 23. cikkének hatékony érvényesülése megköveteli-e, hogy az a tagállam, amely nem úgy alakította a nemzeti jogát, hogy az ilyen jogállású személynek [az említett irányelv 2. cikkének j) pontja értelmében vett családtagjai, illetve azon családtagjai, akikkel az eltartotti viszony egyénileg fennáll] – amennyiben személyükben nem teljesítik ugyanezen jogállás megadásának feltételeit – igényt formálhassanak bizonyos előnyökre, elismerje a származékos menekült jogálláshoz való jogot e családtagok számára, hogy a családi egység fenntartása érdekében igényelhessék ezeket az előnyöket?”

- „Az elismerési irányelvnek az Európai Unió Alapjogi Chartája 7., 18. és 24. cikkével, valamint az elismerési irányelv (18), (19) és (38) preambulumbekzdésével együttesen értelmezett 23. cikke arra kötelezi-e azon tagállamot, amely nem úgy alakította a nemzeti jogát, hogy a menekültként elismert személy szülei élhessenek az irányelv 24–35. cikkében felsorolt előnyökkel, hogy részükre származékos nemzetközi védelmi jogállást biztosítson annak érdekében, hogy elsődlegesen a gyermek mindenek felett álló érdekét vegyék figyelembe és hogy biztosítsák e gyermek menekült jogállásának hatékonyságát?”

[omissis]

[eljárás és az ítélkező testület összetétele]

MUNKADOKUMENTUM